

רע"פ 2403/19 - פלוני נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

רע"פ 2403/19

לפני:

כבוד השופט ג' קרא

המבקש:

פלוני

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט
המחוזי מרכז-לוד בתיק עפ"ג 22673-12-18 מיום
19.2.2019 שניתן על ידי כב' השופטים ש' בורנשטין,
ד' עטר ומ' ברק נבו

בשם המבקש:

עו"ד גיל פרידמן; עו"ד מלכי בליטנטל

החלטה

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופטים ש' בורנשטין, ד' עטר ו-מ' ברק נבו) בעפ"ג 22673-12-18 מיום 19.2.2019 בגדרו התקבל ערעור המשיבה על קולת העונש שהושת על המבקש בגזר דינו של בית משפט השלום ברמלה (כב' סגן הנשיאה, השופט מ' מזרחי) בת"פ 63136-12-16 מיום 28.10.2018.

1. המבקש הודה והורשע במסגרת הסדר טיעון בכתב אישום המייחס לו עבירה של מעשה מגונה בפני אדם שטרם מלאו לו שש עשרה שנים לפי סעיף 349(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977. על פי כתב האישום, המבקש ישב בתחנת אוטובוס הסמוכה לבית ספר עם מכנסיים קצרים כאשר אשכיו מחוץ למכנסיים, וזאת בנוכחותם של שני קטינים.

עמוד 1

בהמשך לכך עלו המבקש והקטינים לאוטובוס והמבקש חשף את אשכיו בפומבי ונגע בהם בנוכחות הקטינים. באותה עת, ישב המבקש באוטובוס מול נערה קטינה אחרת, פישק את רגליו בפניה וחשף את אשכיו. בהמשך הוזעקו שוטרים ואיתרו את המבקש, שניסה להימלט.

2. בגזר הדין קבע בית משפט השלום כי מתחם העונש ההולם נע בין מאסר על תנאי למספר חודשי מאסר בפועל. עם זאת, נקבע כי הצטברותן של מספר נסיבות, ביניהן ההליך השיקומי המשמעותי שעבר המבקש, הפגיעה הצפויה בתעסוקתו, העדר עבר פלילי והעובדה שאין עסקין בעבירות מהרף העליון, מובילה לחריגה ממתחם הענישה בדרך של ביטול ההרשעה. כמו כן, הוטלו על המבקש 250 שעות של"צ, צו מבחן ותשלום פיצוי למתלוננים.

3. המשיבה ערערה על קולת העונש וערעורה התקבל. בית המשפט המחוזי קבע כי לא ניתן להתעלם מחומרת מעשיו של המבקש, שביצע מעשה מגונה בפני מספר קטינים, וכי כפי שעולה מהערכת המסוכנות לגביו, קיים סיכון של ממש שמעשים אלו יחזרו בעתיד. נתונים אלו, נקבע, מחייבים ענישה מרתיעה ומשמעותית. בית המשפט המחוזי ציין כי הוא ער לכך שהמבקש נטל אחריות מלאה על מעשיו ועבר כבדת דרך משמעותית לצורך שיקומו. עם זאת, צוין, עדיין מדובר בשלבי טיפול ראשוניים ולפני המבקש ניצב הליך טיפול ממושך ואינטנסיבי. אשר לפגיעה העלולה להיגרם למבקש מעצם ההרשעה, נקבע כי לא הוגש כל מסמך המלמד כי על המבקש למסור הצהרה בדבר העדר רישום פלילי לצרכי עבודתו, וכי בכל מקרה מדובר על פגיעה תיאורטית בלבד. יתרה מכך, צוין כי האינטרס הציבורי בשמירה על שלומם של קטינים גובר על האינטרס האישי של המבקש. נוכח כל האמור הורה בית המשפט המחוזי על הרשעת המבקש והטיל עליו שלושה חודשי מאסר על תנאי, תוך ביטול שעות השל"צ שהושתו עליו והותרת יתר העונשים על כנם.

4. בבקשה שלפניי מלין המבקש על העונש שהושת עליו ועל ההחלטה שלא להורות על אי-הרשעתו. בבקשתו מרחיב המבקש על ההליך המשמעותי שעבר ועל הקשיים שחווה בעקבות ההליך הפלילי וטוען כי שגה בית המשפט המחוזי שקבע כי הרשעה ומאסר על תנאי הכרחיים לשם הרתעתו. עוד טוען המבקש כי ההרשעה תפגע פגיעה קונקרטית בתעסוקתו, שכן לשם שיבוץ לפרויקטים במסגרת עבודתו עליו להצהיר על העדר רישום פלילי. לבקשה צירף המבקש את חוזה העבודה שלו, לפיו החברה רשאית להפסיק את העסקתו במקרה בו יורשע בעבירה שיש עימה קלון.

5. לאחר עיון בבקשה סבורני כי דינה להידחות. רשות ערעור תינתן רק במקרים חריגים בהם עולה שאלה בעלת חשיבות ציבורית או כללית החורגת מעניינים הפרטיים של הצדדים (ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לב(3) 123 (1982)), או במקרים יוצאי דופן בהם מתעורר חשש לאי-צדק מהותי או לעיוות דין (רע"פ 5066/09 אוחיון נ' מדינת ישראל (22.4.2010); רע"פ 8215/16 יצחק נ' מדינת ישראל (29.3.2017)). הבקשה שלפניי איננה מתיימרת לעמוד באמות מידה מחמירות אלו והטענות בגדרה הן "ערעוריות" באופיין, ומוגבלות להחלטה להותיר את הרשעתו של המבקש על כנה נוכח נסיבות המקרה הקונקרטי. כפי שעמדתי לא אחת, התנאים להימנעות מהרשעה הוטו בע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל פ"ד נב(3) 337 (1997) ויישומם הקונקרטי בנסיבות המקרה אינו מקים עילה למתן רשות ערעור (ראו, למשל, רע"פ 5949/17 אמר נ' מדינת ישראל (25.7.2017); רע"פ 8458/18 שטרר נ' מדינת ישראל (4.4.2019)). די בכך לדחיית הבקשה.

6. למעלה מן הצורך, אעיר כי לא נפל פגם בפסק דינו של בית המשפט המחוזי. כפי שנקבע שם, עניינו של המבקש אינו עומד בתנאים להימנעות מהרשעה. ראשית, חומרת מעשיו של המבקש, שחשף את איבריו המוצנעים בפני קטינים, יחד עם מסוכנותו, שהוערכה כבינונית, מקשים על הימנעות מהרשעה מבלי לפגוע בשיקולי ענישה אחרים.

שנית, לא הוכחה בראיות פגיעה חמורה וקונקרטית בשיקום. המבקש לא הציג כל ראיה לתמיכה בטענתו כי ההרשעה תמנע ממנו להגיש מועמדות לפרויקטים נוספים במסגרת עבודתו וגם חוזה העבודה שצורף לבקשה אינו מלמד על פגיעה קונקרטית אלא רק על אפשרות התיאורטית של המעסיק לפטר את עובד בנסיבות מסוימות במקרה שהורשע בפלילים (השוו רע"פ 1097/18 בצלאל נ' מדינת ישראל (18.4.2018)).

7. אשר על כן, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, ב' בניסן התשע"ט (7.4.2019).

ש ו פ ט
